

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob02val-shoot-idm140366213873792/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

overfor alle Spørgsmaal og finder Hentydninger til sine mest forborgne Sider i alt, hvad der bliver sagt. Fordi han har lært at læse i sig selv, tror han ogsaa, at alle Andre kan læse, hvad der er skrevet i ham, og han trækker sig tilbage fra de Voksne og strøjer ensom omkring. Menneskene er lige paa en Gang blevne saa sælsomt nærgaaende. Han har en lidt fjendtlig Følelse overfor dem, som Væsner af en anden Race, og i sin Ensomhed begynder han at tage dem for sig og se paa dem, spejdende, dømmende. Før har Navnet: Fader, Moder, Præsten, Mølleren været en fuldkommen fyldestgørende Forklaring. Navnet har helt skjult Personen for ham. Præsten det var Præsten, mer havde der ikke været at sige om den Ting. Men nu saae han, at Præsten var et lille, muntert Mandfolk, der hjemme gjorde sig saa stille og spagfærdig som muligt, for ikke at blive bemærket af sin Kone, og ude altid talte sig ind i en Rus af Oprør og frihedstørstig Voldsomhed, for at glemme Aaget derhjemme.

Det var Præsten blevet til.

Og nu Hr. Bigum?

Han havde set ham rede til at kaste Alting bort for Edeles Kjærlighed, hørt ham fornægle sig selv og Aanden i sig, bin Liden-skabstime nede i Haven, og nu talte han stadig om det filosofiske Menneskes olympiske Ro over for Livets vage Hvirvelvinde og dunstfødte Regnbuer. Hvilken smertelig Foragt vakte ikke det hos Drengen, og hvor

gjorde det ikke Tvivlen i ham aarvaagen, letbiundet! Han vidste jo ikke, at det, Hr. Bigum hos Menneskene kaldte med ringe Navne, var anderledes døbt, naar det gjaldt ham selv, og at hans olympiske Ro over for det, der satte Menneskene i Bevægelse, var en Titans foragtende Smil, fuldt af Erindringer om Titaners Længsler og Titaners Lidenskaber.
